

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.868 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 november 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, hem ter kennis gebracht op 28 november 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 20 november 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, hem ter kennis gebracht op 28 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Indische nationaliteit te zijn.

Op 12 mei 1999 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 2 juli 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 2 juli 1999 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 september 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 5 juni 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2005 maakt de raadsman van verzoeker bijkomende stukken over betreffende zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 9 maart 2005 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf zonder voorwerp.

Tegen voormelde beslissing van 9 maart 2005 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 25 augustus 2008 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 148.323.

Op 7 december 2005 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 18 december 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf zonder voorwerp.

Op 31 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden(en):

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam G.S. en nummer 4820320 bevat een kopie van een paspoort dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag- om machtiging tot verblijf indient onder de naam G.S. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

“(…)”

Op 28 november 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)”

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7 alinea 1 2° van de wet van 15.12.1980)

Betrokkene kreeg een beslissing van 'weigering van verblijf' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.09.1999 hem betekend op 07.10.1999.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 02.07.1999. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide partijen wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 28 november 2008 onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 2 juli 1999. Verzoeker stelde een dringend beroep in tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 1999. Op 30 september 1999 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing. Tegen voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal werd geen beroep ingesteld, waardoor het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 1999 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel, zodat het beroep in zoverre het is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij hem een beslissing betekende om het land te verlaten om reden dat zijn (voormalige) raadsman, bij het indienen van het verzoekschrift conform artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) per vergissing geen kopie van zijn identiteitsdocument had gevoegd, alhoewel zijn (voormalige) raadsman hiervan wel degelijk in het bezit was.

Verzoeker is van mening dat deze menselijke vergissing van zijn (voormalige) raadsman geenszins in verhouding staat tot hetgeen verzoeker te wachten staat wanneer hij gedwongen wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat hij kan verwijzen naar het mensenrechtenbeleid in India, waarnaar verwezen wordt in zijn feitenuiteenzetting en dat de bescherming van Sikhs zeer zwak is. Verzoeker benadrukt dat de politie zeer hardhandig optreedt tegen iedereen die wordt verdacht van militantischchap aan een groepering die strijdt voor de onafhankelijkheid van Punjab. Verzoeker verwijst enkel in referentie naar de website www.satp.org. Hij vervolgt dat benadrukt dient te worden dat de regering geenszins vooruitgang boekt bij het berechten van politieagenten voor de vele mensenrechtenschendingen in hun gedragingen tegen Sikhs en hij verwijst enkel in referentie naar de website www.state.gov. Exemplatief verwijst hij naar het rapport van Amnesty International van 2007 dat stelt dat in Punjab, een meerderheid van de politieagenten, verantwoordelijk voor ernstige schendingen van mensenrechten in de periode 1984-1994, nog steeds uit de handen van het gerecht blijven en hij verwijst naar de website www.thereport.amnesty.org.

Concluderend stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel alsook het proportionaliteitsbeginsel schendt, doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf in het bezit is van een kopie van zijn identiteitsdocument en aldus blijkt dat aan de ratio legis wel degelijk voldaan is: namelijk geen verblijfsvergunning toekennen aan personen wiens identiteit onzeker is. Verzoeker stelt dat in casu kan gesteld worden dat zijn identiteit geenszins onzeker is.

In zijn repliekmemorie voert verzoeker nog aan dat benadrukt dient te worden dat de verwerende partij al in kennis was van zijn identiteit en al in het bezit was van diens identiteitsdocumenten, namelijk van een kopie van zijn paspoort. Verzoeker stelt dat de duidelijke verklaring van de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook niet anders begrepen kan worden dan dat de verwerende partij al in het bezit was van een kopie van zijn paspoort, dat aldus wel degelijk blijkt dat aan de ratio legis van de voornoemde verplichting is voldaan. Verzoeker stelt ook nog dat, zoals de verwerende partij zelf aangeeft in haar nota met opmerkingen, de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker stelt aldus dat op het ogenblik dat zijn regularisatieaanvraag werd onderzocht, de verwerende partij wel degelijk in het bezit was van een kopie van zijn paspoort.

De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling

moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 Vreemdelingenwet. Dit is het determinerende motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Dit gegeven wordt niet door verzoeker betwist. Evenmin betwist verzoeker dat hij geen geldige verschoning heeft meegedeeld aan de administratie voor de afwezigheid van dit stuk. Verzoeker stelt enkel dat het niet bijvoegen van het paspoort een menselijke vergissing is en dat het dossier wel degelijk een paspoort bevat.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing inderdaad zelf aangeeft dat het dossier op naam van verzoeker een paspoort bevat, doch echter dat bij de aanvraag van verzoeker geen identiteitsstuk werd gevoegd, zodat niet kan nagegaan worden of de

aanvrager effectief de persoon is waarvoor het dossier werd opgemaakt. Waar verzoeker stelt dat de ratio legis voldaan is nu het dossier een paspoort bevat, en er aldus geen onzekerheid bestaat over de identiteit van de persoon, wijst de Raad er nogmaals op dat de verwerende partij terecht besliste dat bij de aanvraag van verzoeker geen identiteitsstuk werd gevoegd, zodat niet kan nagegaan worden of de aanvrager effectief de persoon is waarvoor het dossier werd opgemaakt. Immers kan om het even wie op naam van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en verwijzen naar het paspoort dat reeds gevoegd werd in het dossier, zodat helemaal niet voldaan is aan de ratio legis van de wet.

Verzoeker brengt geen kritiek in tegen dit determinerend motief dat de bestreden beslissing op zich draagt. Zijn kritiek op de bestreden beslissing is derhalve niet pertinent en aldus overtollig en kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel of anders genoemd het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker van mening is dat de menselijke vergissing van de (voormalige) raadsman van verzoeker geenszins in verhouding staat tot hetgeen verzoeker te wachten staat wanneer hij gedwongen wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring. Bovendien betreft de uiteenzetting over een gedwongen terugkeer en de situatie in zijn land van herkomst, kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten. Dienaangaande werd reeds aangegeven dat het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is, zodat voorgaande kritiek niet dienstig kan gevoerd worden. Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker, zo hij in het bezit is van het vereiste identiteitsdocument, het hem vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen bij de bevoegde autoriteiten, uiteraard vergezeld van de nodige stukken.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.